

La foscor imposada

Era una nit freda d'hivern. Els núvols penjaven del cel gris que s'estenia sobre l'horitzó com una manta delicada. Era una nit trista i silenciosa. Només es podien distingir els llunyans sons de les poques gotes que encara queien a la teulada, ja que l'habitació d'en William estava situada a dalt de tot de l'edifici. Estirat al llit, en William intentava agafar el son. Però no ho aconseguia. No podia evitar pensar tota l'estona amb aquella esclatxa que s'havia format a la biblioteca a causa de la tempesta. Creia que havia sigut la tempesta més forta que havia presenciada fins al moment. La pluja havia tingut una força devastadora, el soroll dels trons retronaven en l'aire amb una melodia apocalíptica. En William estava molt neguitós. Tenia moltes idees desbaratades a la ment, que si la seva mare les descobrís, potser el castigaria sense menjar durant uns quants dies.

Era un matí fred d'hivern. Amb els seus cabells en desordre, en William obria els ulls a poc a poc, amb una expressió a la cara cansada, les pestanyes, pesades encara per la son, es movien intentant reconèixer el seu entorn. Es dirigí a la porta que el conduiria a la cuina. Però abans agafà el canelobre situat a la tauleta de nit. Durant el camí cap al seu destí, observava el seu voltant com si fos la primera vegada: el passadís s'estenia com un corredor del temps, un testimoni dels anys passats. Les parets, en un passat blanques, ara restaven d'un color groguenc, mostraven senyals evidents de l'edat. Les finestres tapades amb fusta ressaltaven com mai. En lloc de mostrar la seva clàssica tonalitat marró acollidora, mostraven forats per a tot arreu. En arribar a la cuina, no veié a la mare enlloc. Il·luminà la cuina amb el canelobre i veié un paperet a sobre de la taula: "William, he sortit a comprar. Com ja saps, ves amb compte amb les finestres. Com deus haver sentit, la nit passada ha plogut, la fusta està una mica florida, però no n'ha caigut cap i no traspassa la llum. Si veig un mínim indicatiu de forcejament en alguna finestra, te'n penediràs. Clementine."

Era un migdia d'hivern, en William jeia a la butaca de la biblioteca, era el seu lloc preferit. Era un lloc meravellós. Els llibres s'alineaven en files, ordenats alfabèticament amb les seves cobertes de colors càlids i freds, desgastades pel temps i maneig constant que havien tingut. Totes aquestes fantasies s'unien per a formar aquell magnífic espai. En William llegia un llibre que havia trobat en un estant arraconat. Tractava, fins on havia llegit, del seguiment de la vida d'un reclús. Intrigat per a continuar amb la interessant lectura, obrí amb un gest delicat el llibre. "Però, malgrat les adversitats, l'esperança perdura com una flama que brilla en la foscor. En la seva ment, el presoner somia amb l'alliberament, amb un futur lliure de cadenes i restriccions". No ho pogué evitar i se li escapà una llàgrima. Feia temps que no plorava. Quan de petit plorava per la seva inconsciència cap al món exterior, de sentir-se completament buit de sentiments per a dins, la mare l'esbroncava i l'escribava brutalment: "Deixa de plorar, inútil! Em fas venir maldecaps!". Les paraules provinents de la seva figura materna sonaven tallants com fletxes

enverinades, provocant ferides incurables en el seu cor. Per aquesta raó (l'absència de la mare) es deixà anar com mai: les llàgrimes queien lliures com gotes de pluja en una tempesta, mentre el seu cor s'abocava en un lament silenciós. Aquell llibre li feia recordar el seu passat, despertava records del seu pare. Era com si una porta s'hagués obert dins la seva ment, revelant memòries doloroses que fins ara havien estat enterrades en el fons del seu ser. Recordava el dia que la policia s'enduia el seu pare injustament, com en William mirava amb horror l'escena, amb els ulls plens de llàgrimes, no podia fer res més que empassar-se els sentiments d'impotència i de confusió. "Hem fet bé, aquest monstre t'ha provocat aquesta malaltia. Per culpa seva ara no podràs tornar a veure la llum. Agraeix-m'ho." Deia la seva mare. En William, en el fons del seu cor sabia que el seu pare no tenia la culpa de res i al llarg del temps havia anat agafant més consciència i no creia la mare.

Era un vespre fred d'hivern, en William observava el plat de púding. Els seus pensaments es desplaçaven mentre contemplava l'intacte aliment. El llibre l'havia deixat inquiet, amb preguntes sense resposta: "I si en realitat no tinc aquesta malaltia inusual que diu la mare? I si tot és una mentida perquè em quedi en aquesta presó de per vida?" El cap li feia voltes. En haver fet dues cullerades, es mirà en un mirall a prop d'on estava. Els seus ulls, d'un color suau i profund, contemplaven la seva pròpia reflexió amb curiositat. Es fixava meticulosament en cada detall, com si busqués una pista de la seva pròpia identitat. La seva pell, pàl·lida com la llum tènue d'una lluna eclipsada, lluny de la resplendor del sol, a causa de la manca de llum. Feia molt de temps que no veia ni un raig de sol. Veure el seu reflex l'espantà, semblava una estàtua de marbre. Sabia que la mare arribaria en qualsevol moment i això l'espantava. La Clementine era una dona malaltissa. Els seus moviments cansats, normalment acompanyats per un gemec de dolor o un sospir de derrota... La Clementine tenia una essència que podria dia rere dia en William.

Era una nit freda d'hivern, en William apuntava idees en la seva llibreta de cuir: "obrir escletxa amb mans", "esperar a la porta de casa, quan la mare entri, colpejar-la, deixar-la inconscient i escapar", "obrir l'escletxa amb alguna eina efectiva". Entre altres idees. Llegint i rellegint les idees apuntades, s'adonà que la mare no arribava. Tampoc li semblà molt estrany perquè altres vegades havia passat, posant en context que estaven situats en un camp, molt lluny de la civilització més propera i que la mare anava a comprar elements necessaris per al seu dia a dia normal com: roba, menjar, mobiliari... Així que no li donà importància, tampoc no el preocupà, al revés, va pensar que això l'afavoria, ja que així tenia més temps per a planejar la seva escapatòria.

Era una nit freda de primavera, s'havien succeït diversos dies d'ençà que el William havia apuntat les idees en la seva llibreta. Quan va arribar la mare a la nit, li va dir que havia trigat perquè havia volgut comprar més del que acostumava per no haver de sortir tan sovint i deixar-lo sol. Desconfiava d'ell? Serà que descobrí les seves idees? No, impossible, potser sospitava i per a aquesta raó havia pres aquella decisió. La nit avançava lentament mentre en William, assegut a la seva butaca, continuava repassant les seves idees repetidament. Havia decidit que la més

coherent era "obrir l'escletxa amb alguna eina efectiva", i per això, havia aconseguit crear una mena d'eina amb uns quants tronquets de llenya i cinta adhesiva. La foscor de l'habitació només era interrompuda per la feble resplendor de la llum de la lluna que s'infiltrava per als forats creats per les floridures de les fustes col·locades a les finestres. De sobte, enmig del silenci de la nit, va sentir un soroll a l'exterior. Es va aixecar sobtadament de la seva butaca i va apropar-se sigil·losament a la finestra. Era el moment. Agafà l'eina creada amb aquelles mateixes mans que tremolaven. Podia ser la seva oportunitat de fugir? O només era una falsa alarma? El temps semblava aturar-se mentre William observava, indecís sobre què fer a continuació. La temptació de la llibertat es barrejava amb el temor i la curiositat infantil, formant un embolic de sentiments contradictoris en el seu interior. Finalment, amb el cor bategant amb força, en William va prendre una decisió. Era hora de posar en pràctica els seus plans d'escapada. Amb un cop de coratge, va començar a preparar-se per a enfrontar-se al que fos que l'esperava a l'altre costat de la finestra. Mentre William s'esforçava per obrir l'escletxa, va notar una mirada intensa posada sobre ell. Amb el cor bategant, va girar el cap, només per veure la figura esgarrifosa de la seva mare, dreta etzibant-li: "Què fas, William?". Abans que pogués reaccionar, la seva mare va treure un objecte brillant de la seva bata i, en un moviment ràpid, va tallar la cinta adhesiva que assegurava la finestra. "Has pensat que podries fugir de mi?", va xiuxiuejar amb una mirada gèlida. "Ho sento, fill, però no pots escapar. No ara, no, mai." Amb un gest decidit, la mare va agafar William pel braç i el va arrossegar cap a la foscor de l'habitació. La seva fuga havia acabat abruptament, atrapat per sempre en la gola de la seva pròpia presó familiar.